

Squier Classic Vibe '60s Mustang

Kort en krachtig

We hoeven niet meer te vertellen dat shortscales volwaardige bassen én hip zijn, hè? Nee toch? We proberen deze keer een Squier Mustang en bekijken meteen de andere opties die Fender biedt.

Je kan bij Fender/Squier momenteel voor vijf Mustangs terecht, van ongeveer 500 tot 1500 euro en dan ook nog in verschillende kleuren. Het is haast niet voor te stellen dat er een paar jaar terug even géén Mustang was! Onze Indonesische testbas is de goedkoopste. Voor een paar honderd euro meer heb je de Mexicaanse Fender Player met PJ-element. Nog een paar honderd euro verder komt de eveneens Mexicaanse '60s Vintera en dan de JMJ Road Worn uit hetzelfde land. Beide

hebben de bekende kleinere versie van de Split-P met afgeronde hoeken. We eindigen met de Amerikaanse Performer, die het Mustang-element combineert met een J bij de brug. Allemaal best anders dus. De bruggen wijken per model iets af, de frets ook, het hout van de body en hals zeker. De duurste drie hebben een wat bredere 41,3-mm hals (denk moderne P), terwijl de Player en de Squier een wat smallere 38,1-mm (denk J) hals. Op de een of andere manier voelen de iets massievere, bredere halzen wat serieuzer aan, maar een

smalle hals heeft zijn voordelen, ook voor basspelende gitaristen. Kortom: er is niet één Mustang en probeer er eens een paar uit. De Player zit niet ver van de Squier qua prijs, de Vintera (mooi), JMJ (relic) en Performer (extra J) zitten *price wise* dicht bij elkaar, maar zijn best anders. Een Mustang voor ieders wensen dus.

Het is misschien wat conservatief, maar onze favorieten zijn toch de Squier, de Vintera en de kunstmatig afgeragde JMJ omdat deze

het meest op de klassieke versie lijken. Onze test-Squier is er in twee kleuren: Surf Green (met tortoise-slagplaat) voor wie durft en Olympic White (met vergeeld witte plaat) voor de vintage-lovers. Af en toe is er een special run (FSR) en dit jaar kwamen we zowel een oranje als een metallic-blauwe versie met Competition Stripes tegen. En we weten het allemaal: racestrepen maken een bas gewoon beter. Misschien komen er meer FSR's en als je wilt opvallen: de twee Competitions zie je hier en daar nog op voorraad. Wij kregen de blauwe Competition ter test – een andere dan op de foto's dus – en als eerste valt op dat de bas ontzettend goed is afgewerkt. De lak, de constructie, de frets: er is niks, maar dan ook helemaal niks op aan te merken. Deze bassen behoren tot de wat duurdere Squiers, maar alsnog krijg je veel waar voor je geld.

begint. Nee, deze Squier is zeker geen bas voor 'kinderen, kleine mensen en gitaristen', zoals boze tongen wel eens beweerden, maar een serieus instrument. Natuurlijk is het wel makkelijker spelen als je heel jong bent of een gitaar gewend bent. Zet er setje flatwounds op en het is een ideale bas voor de home-studio van iedere gitarist/toetsenist/anders. Als we minpunten moeten noemen dan zijn dat er vier: de snaren. Natuurlijk bezuinigt Squier daarop, dus als je deze bas koopt: schaf meteen een setje goede snaren aan – dat kunnen door de string-thru-body ook longscales zijn. Als je flatwounds wilt, dan maakt Labella zelfs een speciaal 'MUS'-setje. Met de fabrieksnaren en de kleine elementen klinkt de bas wat ielig, maar met een goede set komt de bas tot leven. Het is meteen die typische sound: een soort kleinere P, maar met heerlijk zoet klinkende

Het is meteen die typische sound

Laten we de 'Stang eens goed bekijken. Op de lekker grote kop zien we standaard stemmechanieken die prima werken. De hals is van esdoorn met een toets van laurier en we hebben hier, zoals gezegd, te maken met een smalle, bolle hals van 38,1 mm. Het voelt meteen lekker comfortabel aan. De hals zelf is iets donkerder gelakt, dus ook dat ziet er instant-vintage uit. De body (nyatoh) is eveneens compact en we zien de bekende slagplaat met vernikkeld regelpaneel, knoppen voor volume en toon, het eerder genoemde kleine split-element en een grote brug. Deze brug is zo groot (en heeft de vier extra gaten) omdat originele versies hier de snarendemper hadden. Een geschiedenislesje: de Mustang is de laatste bas die onder Leo Fender werd ontworpen. Zijn volgende bas, de Music Man StingRay, heeft ook een brug met dempers die erg op die van de Mustang lijkt. Oh ja: ook bij de goedkope Squier gaan de snaren door de body. Zoals gezegd voelt en ziet alles er prima uit. Nog een laatste puntje: de bewuste racestrepen zijn net even anders dan die van de originele Competition Mustang. Je kan hem dus niet stiekem voor het tienvoudige verkopen.

Sommige shortscales voelen door een andere plaatsing van de brug, en daarvoor soms een langere hals, niet anders aan dan longscales als je ze omhangt en soms is de totale lengte zelfs gelijk. De Mustang is echter een zeer compacte bas, waarbij de body al bij de veertiende fret

dunne snaren. Zeker als je het hogerop zoekt op de hals. Het speelt makkelijk, melodieën in het hoog klinken lekker, met een plectrum is het meteen sixties en hip en het is gewoon een heerlijke bas om te bespelen. Iedere bassist zou er een moeten proberen of aanschaffen voor een net andere sound dan van een gemiddelde Fender. Wil je een iets dikker geluid? Check dan de Player met PJ-elementen. Wil je nog meer sixties-on-a-budget: de goedkope Squier Bronco is leuk en ondergewaardeerd. Wil je de originele Mustang-sound met minimaal tien jaar gegarandeerd een gratis glimlach op je gezicht? Check een Mustang! ●

Squier Classic Vibe '60s Mustang

- Kleur:** wit, surf green
- Body:** nyatoh
- Hals:** esdoorn geschroefd
- Toets:** laurier
- Frets:** 19, vintage smal
- Element:** Fender Designed Alnico Split Single
- Regelaars:** volume, toon
- Elektronica:** passief
- Stemmechanieken:** Fender-type
- Brug:** Fender Mustang-type, string-thru-body
- Mensuur:** 30 inch
- Breedte bij topkam:** 38,1 mm
- Land van herkomst:** Indonesië
- Richtprijs:** € 425,-
- fender.com**